

Tat'jana Medvecká: Ještě nemám dost vytancováno

Červen 2004

Sledovat na jevišti herečku Tat'janu Medveckou je zážitek. Během jednoho představení dokáže vystřídat několik různých rolí – lehkou holku, obětavou manželku, afektovanou dámičku i ráznou vdovu... Různé ženy, různé povahy. Nevíte, co si vybrat a všechno jí snadno uvěříte. A jaká je doopravdy?

Máte ráda pestrost a změny?

To víte, že jo. Já si tím vlastně možná kompenzuji nějakou svoji vnitřní konzervativnost, solidnost, všednost, nezajímavost, nevím, jak to mám přesně pojmenovat. V civilu jsem schopná nosit jedno oblečení léta, nelakuji si nehty, nejsem zvyklá se líčit. Takže si to o to víc užívám na jevišti.

V jednom rozhovoru tvrdíte, že pro divadelní škatulky nejste ani osudová svůdnice, ani kyprá venkovská žena. Není tato nezařaditelnost naopak výhodou?

Začínám si uvědomovat, že asi spíš je. Ten povzdech v rozhovoru zřejmě odrážel nějakou moji momentální náladu, kdy jsem měla pocit, že nejsem dostatečně „využitá“. V současné době si opravdu nemůžu stěžovat. Jeden večer hraji betonářku Antonii Nikolajevnu a druhý večer papežku Janu.

Jste členkou Národního divadla, ale hrajete i na malých divadlech – ve Viole, v Dejvickém divadle, v Rokoku.... Jaký je rozdíl mezi různými prostředími, hrajete jinak?

Co je vám bližší? Ve Viole jsem hrála ještě jako studentka DAMU. Takže to střídání prostředí mi není tak úplně neznámé. Novinkou jsou pro mě zájezdy. Dokud byly dcery malé, zájezdy jsem odmítala. Je to časově velice náročná záležitost. Vyjedete ve čtyři a v lepším případě jste do půlnoci doma. Občas vyjždím a zjišťuji, jak moc se pozná, kdo se jak o kulturu stará. Jsou místa, kde je nehostinno a nevlídno a máte pocit, že jste tam omylem a obtěžujete. A jsou jiná místa, kde po prvních slovech z reakce diváků poznáte, že jsou na divadlo zvyklí a vědí, o co jde.

Máte zajímavý hlas, věnujete se i dabingu. Máte už „svou herečku“, kterou namlouváte? Existuje nějaké zvláštní pouto na dálku mezi vámi a herečkou, kterou mluvíte?

Zrovna příští týden budu zase dabovat Susan Sarandonovou, na což se samozřejmě moc těším, protože je to „paní“ herečka (vzpomínáte na Čarodějky z Eatwicku nebo Thelmu a

Louisu?). Ale s tím úzkým poutem bych byla opatrná – víte, já se jen pokouším „vybarvit“ to, co ona skutečně prožila a zahrála a dala tomu určitý tvar. Přiznám se, že i když mám práci v dabingu ráda, myslím si, že originál je originál.

Hrajete i v televizi. Většina herců tvrdí, že mají problémy se „na sebe dívat“. Jak to snášíte vy?

Patřím k té části kolegů, kteří trpí. Propastná vzdálenost (a to nepřeháním, schválně to říkám takhle silně) mezi představou a realitou! Nevím proč, ale v duchu se vždycky vidím lepší, než ve skutečnosti jsem. Kolikrát si říkám, že už bych si za ta léta mohla na sebe zvyknout, ale ne – ve většině případů se dostaví nespokojenost a rozladění.

V Dejvickém divadle účinkujete sama v představení „Poprvé vdaná“...

No co bych vám k Toničce řekla? Hraju ji moc ráda a mám pocit, že se při ní i dost naučím, protože to opravdu není legrace, utáhnout sama dvakrát šedesát minut. Je to pro mě slušná „nakládačka“. Navíc si uvědomuji, že v současné době nemusí každého zajímat příběh obyčejné ženské, která se snaží plavat životem nejlíp, jak umí. Ale zažila jsem tolik krásných reakcí diváků, že doufám, že to moje snažení má přece jen aspoň trochu smysl.

Chodíte do divadla jako „do práce“?

To záleží na tom, co si budeme představovat pod pojmem „do práce“ – pokud by to byla představa jakéhosi nutného zla, které člověk dělá jen proto, aby se uživil a měl za něj kdo platit zdravotní a sociální pojištění, tak díky bohu – takhle do práce nechodím. Většinou se tam opravdu těším (říkám díky bohu podruhé) – na kolegy, na představení, na reakce diváků – a jsem vlastně zvědavá, jak tenhle večer dopadne.

A že vlastně pokaždé musíte hrát jakoby poprvé. A nemůžete si dovolit se na to „vykašlat“, ošidit to, tak to je pochopitelně samozřejmé, ale i dost těžké a náročné.

Na jevišti sršíte energii. Je na vás vidět radost z pohybu. Stihnete se na jevišti dostatečně vybit? Sportujete?

Když já nemám asi ještě dost „vytancováno“. Fakt můžu říct, že jsem protancovala mládí – ne na profesionální úrovni, spíš pro radost. Modernu, lidovky, výrazo-vý tanec. Když jsem před rokem viděla kolegy ze Slovenského národního divadla v Tančárně, o pauze jsem škemrala, ať mě s sebou v druhé půlce vezmou na jeviště. A podobný pocit jsem měla nedávno v Dejvickém divadle na veřejné generálce na Sekec mazec. Zkrátka a dobře mám radost z pohybu. Jinak nesportuju. Běh přímo nesnáším. Ráda plavu a strašně ráda se v televizi koukám na lehkou atletiku a na fotbal.

Jak dlouho žijete v Praze 6? Bydlíte poblíž Divoké Šárky, chodíte na procházky?

Na šestce jsem se narodila (pro pamětníky v dnes už neexistující porodnici v Rooseveltce). A s výjimkou dvou let těsně po svatbě, kdy jsem ji krátkodobě zradila, na ní žiju pořád. Takže jsem zdejší patriot, na šestku nedám dopustit a myslím si, že je to opravdu jedna z

nejkrásnějších pražských čtvrtí. Bydlela jsem v Dejvicích i v Bubenči, jako prvňák šla do úplně nové školy na náměstí Interbrigády, jako studentka jsem dělala průvodkyni na Pražském hradě, který byl tudíž pro mě vždycky na Praze 6! Do Divoké Šárky jsem ještě jako malá holka chodila s rodiči na nedělní procházky, prolezla jsem Stromovku, Šárecké údolí, Zlatnici, Housle, Hvězdu... Praha 6 – paráda!

Pro rozhlasový pořad Doteky jste četla knihu, kterou z osobní zkušenosti napsala nevidomá Renata Rucká. Nedávno jste navštívila setkání pro seniory v Břevnovském klášteře.

Věnujete se charitě?

Jsem ve správné radě Nadace prof. Vejdovského v Litovli, která pomáhá dětem nevidomým nebo se zbytky zraku. Děláním besedy se seniory, ale je mi trapné o tom hovořit, protože mnozí lidé se charitě věnují mnohonásobně víc.

Po skončení představení ve Viole jste dostala nádhernou a obrovskou kytici. Na první pohled to vypadalo, že jste hrozně překvapená a netušíte, kdo ji posílá. Jaké je pro vás nejmilejší ocenění práce od diváků?

To nebylo na první pohled, to bylo doopravdy. Opravdu jsem netušila, kdo mi ty nádherné orchideje posílá, a byla jsem z toho v takovém šoku, že jsem dotyčnému pánovi děkovala trochu kuriózně slovy: obávám se, že ta kytice je od vás!

Ostatně, když už jsme u těch květin, jaké máte nejradši?

Mám ráda „macaté“ kytiky, čímž mám na mysli květiny se sytě zelenými pevnými listy, výraznými barvami, hlavně na nich nesmějí být chloupky. To nemůžu. Kytěk mám doma opravdu hodně. Jsou to takové moje holky odolné, do nepohody. Cissus a různé typy fikusů, scindapsus a podobně, zkrátka takové, co přežijí moji nárazovou péči.

Jak moc jste ctižádostivá? Máte v herectví před sebou ještě metu, které byste chtěla dosáhnout?

Za mlada jsem určitě ctižádostivá byla. Myslím, že teď už tolik netlačím na pilu. A co se herectví týká, dospět tam, kam došli ti, které jsem obdivovala a obdivuju, to je pořád pěkně dlouhá cesta.

Do Šáreckého údolí chodí herečka Tatjana Medvecká nejraději na procházky se psem, milou fenkou knírače jménem Chelsea.

Zdroj: <http://www.sestka.cz/index.php?clanek=932>

